

Caleb

Caleb

Ce bucurie să ne regăsim cu Caleb și fiică-sa Acsa! Caleb, după cum știm, a fost trimis să is-codească pământul făgăduinței cu Iosua și alți zece bărbați. Cei zece au prezentat un raport defavorabil despre țara Canaanului. Caleb și Iosua, din contra, au insistat ca Israel să meargă înainte și să ia imediat în stăpânire Canaanul. „Vom fi biruitori”, au apreciat ei (Numeri 13.30). Israel însă a refuzat să asculte și a trebuit să pribegască prin pustie încă 40 de ani. Deși inima lui Caleb a rămas în Canaan, el a trebuit să împărtășească soarta poporului. În cursul celor 40 de ani, ori de câte ori tabăra era instalată pe aceste imense și sălbătice întinderi de nisip, în fața munților de culoare roșiatică și învăluiți în nori, ale căror piscuri se profilau în bătaia soarelui, mi-o imaginez pe micuța Acsa așezându-se împreună cu frații ei (1 Cronici 4.15) în preajma tatălui ei, ea însăși pe genunchii lui, cu brațele răsucite împrejurai gâtului puternicului bărbat, ascultând istorisirile captivante pe care numai Caleb știa să le povestească: istorii ade-vărate, uriași pe care îi văzuse cu proprii săi ochi și locuind în niște cetăți întărite, înconjurate de ziduri înalte; apoi Caleb vorbea de bunătățile pe care le dădea pământul țării, de exemplu un cior-chine de strugure care trebuia purtat pe o prăjină de câte doi oameni; după toate acestea, tatăl avea să le mai spună că, într-o zi, cu ajutorul lui Dum-nezeu, poporul va fi în stare să-i biruie pe uriașii aceștia și că într-o zi țara va aparține copiilor lui Israel. Oare istoria preferată să fi fost cea privitoare la Hebron? Cine știe? Va fi spus cum Avraam, după ce s-a despărțit de nepotul său Lot care își alesese câmpia Sodomei, și-a instalat cortul la Hebron și a zidit acolo un altar; a cumpărat acolo un ogor și peștera Macpela pentru a îngropa pe Sara, după care tot acolo a fost înmormântat și el de fiii săi Isaac și Ismael; le-a urmat Isaac, Rebeca, Lea și în același ogor a fost depus trupul lui Iacob adus din Egipt. Caleb le va mai fi vorbit despre Iosif, fiul preaiubit al lui Iacob, terminând aceste povestiri cu următoarele cuvinte: „Hebronul, locul cel mai scump inimilor noastre din tot Canaanul, este moștenirea noastră. Acolo suntem acasă la noi!” Și le va fi repetat cuvintele lui Moise: „Țara în care a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta pe vecie, pentru tine și pentru fiii tăi, pentru că ai urmat în totul pe Domnul Dumnezeuul meu” (Iosua 14.9). Ochii micuței Acsa străluceau la auzul acestor povestiri minunate care o făceau să iubească tot mai mult țara făgăduinței, dealurile și văile sale, roadele și pășunile ei.

Ca și copiii, noi învățăm să iubim de timpuriu lucrurile lui Dumnezeu. Nu apreciem în suficientă măsură valoarea serilor petrecute în mijlocul copiilor când, cu ei pe genunchii noștri, împrejurul nostru sau chiar în paturile lor, răspundem la aceste cuvinte rugătoare: „Povestește-ne ceva!” Este o șansă pentru care vom vrea mai târziu să dăm orice, numai că aceasta nu se mai repetă. Tineri părinți, este rândul vostru să folosiți șansa aceasta de a-i învăța pe copiii voștri să iubească patria cerească spre care mergem bucuroși. Când inimile sunt tinere, sentimentele simt calde și entuziasmul puternic. Chiar dacă ați avut o zi grea, de maximă solicitare, nu ratați prilejul de a da învățături urmașilor voștri, ocazie care valorează mai mult decât tot aurul lumii.

Caleb nu avea în față numai copiii săi. Și nepotul lui, Otniel, încă tânăr a fost profund impresionat de cuvintele unchiului lui. El a început să iubească, odată cu câmpiile Canaanului, și pe micuța sa verișoară Acsa. După intrarea în Țara făgăduinței, unchiul său a zis: „Celui ce va bate cetatea Chiriat-Şefer și o va lua, îi voi da de soție pe fiica-mea Acsa.” „Otniel, fiul lui Chenaz, fratele lui Caleb, a luat-o; și Caleb i-a dat de soție pe fiica-sa Acsa” (Iosua 15.16-17). Înseamnă că Otniel și Acsa erau însuflețiți de același spirit referitor la țara Canaanului, de vreme ce aceasta l-a înduplecat pe soțul ei să ceară de la tatăl ei o câmpie; nu a trebuit să insiste prea mult; Caleb își iubea fiica și încerca o bucurie sinceră găsind la ea aceeași dragoste pentru pământul făgăduinței. Ce satisfăcut trebuie să fi fost el văzând-o cum coboară de pe măgar și vine spre tatăl ei. Știind că o dorință a adus-o, Caleb o și întreabă: „Ce vrei?” Ea a răspuns: „Dă-mi o binecuvântare, căci mi-ai dat pământ secetos; dă-mi și izvoare de apă.” Și el i-a dat Izvoarele de sus și Izvoarele de jos.” (Iosua 15.18-19). Credeți că tatăl a fost supărat de îndrăzneala fiicei care i-a adresat o asemenea cerere? El i-ar fi putut răspunde astfel: „Ți-am dat deja un pământ de miazăzi, nu-i de ajuns? Ce mai vrei?” Imposibil să spună el așa ceva: Acsa era o fată după inima lui, ea dorea izvoarele Canaanului, și tatăl îi dă dublu decât ceea ce ceruse. Tot așa procedează Domnul față de noi. „Îți voi da și ce n-ai cerut” (1 împărați 3.13).

Inima bătrânului unchi trebuie să fi fost foarte mulțumită de a fi găsit în nepotul său un bărbat demn de fiica pe care o iubea atât de mult. Dar asta nu-i totul. Pe măsură ce treceau anii, Israel se depărta tot mai mult de Domnul, a cărui mânie creștea din cauza aceasta față de poporul Lui. Ur-marea a fost că El i-a dat pe Israeliți în mâinile dușmanilor lor. Dar când ei au strigat spre Dum-nezeu, El le-a asigurat un salvator în persoana lui Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb. Acesta a fost primul dintre judecători. Îmi place să cred că Otniel și Acsa erau pregătiți pentru o sarcină atât de nobilă, deja prin cele povestite de bătrânul Caleb cu privire la țara pe care au ajuns s-o iubească fără s-o fi văzut.

Doamne, ajută-ne să câștigăm inima copiilor noștri!

Despre Caleb, Dumnezeu zice: „Pentru că robul meu Caleb are un alt duh și M-a urmat în totul, îl voi face să intre în țara în care s-a dus, și urmașii lui o vor stăpâni” (Numeri 14.24). Și Caleb a spus el însuși: „Eu am urmat în totul calea Domnului Dumnezeului meu” (Iosua 14.8). Numele Caleb înseamnă „câine.” Un câine bun, credincios, îl ur-mează totdeauna pe stăpânul lui și-i rămâne devotat. Spiritul lui Caleb a influențat-o, desigur, pe fiica sa. Dar evlavia nu se moștenește. De aceea cât de trist este să găsim printre urmașii lui Caleb, un om grosolan și răutăcios ca Nabal! (1 Samuel 25.3.)